

รัฐลิเบีย

(State of Libya)

เมืองหลวง กรุงตรีโปลี

ที่ตั้ง เหนือสุดของทวีปแอฟริกาบนชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ระหว่างละติจูดที่ 19-34 องศาเหนือ และลองจิจูดที่ 9-26 องศาตะวันออก มีพื้นที่ 1,759,540 ตร.กม. ใหญ่เป็นอันดับ 4 ของทวีปแอฟริกา และอันดับ 16 ของโลก มีชายแดนทางบกยาว 4,339 กม. และมีชายฝั่งยาว 1,770 กม.

อาณาเขต

ทิศเหนือ	ติดกับทะเลเมดิเตอร์เรเนียน (1,770 กม.)
ทิศตะวันออก	ติดกับอียิปต์ (1,115 กม.)
ทิศใต้	ติดกับไนเจอร์ (342 กม.) ชาด (1,050 กม.) และซูดาน (382 กม.)
ทิศตะวันตก	ติดกับตูนิเซีย (461 กม.) และแอลจีเรีย (989 กม.)

ภูมิประเทศ พื้นที่กว่า 95% ของประเทศปกคลุมด้วยทะเลทรายที่แห้งแล้งและเป็นเนินขนาดเล็ก แต่มีพื้นที่บางส่วนเป็นที่ราบสูง เช่น ตอนกลางของทะเลทรายลิเบีย และบริเวณพรมแดนทางตะวันออกเฉียงใต้ที่ติดกับอียิปต์และซูดาน ขณะที่ชายฝั่งทางตอนเหนือซึ่งมีความยาวถึง 1,770 กม. ทำให้ลิเบียเป็นประเทศที่มีชายฝั่งติดกับทะเลเมดิเตอร์เรเนียนยาวที่สุดในทวีปแอฟริกา

ภูมิอากาศ แห้งแล้งแบบทะเลทราย อุณหภูมิเฉลี่ย 20-30 องศาเซลเซียส ทางตอนเหนือตามแนวชายฝั่งมีอากาศเย็นคล้ายคลึงกับภูมิภาคแถบทะเลเมดิเตอร์เรเนียน บริเวณตอนกลางมีอากาศร้อนแบบทะเลทราย

ประชากร 7,490,648 คน (ปี 2568) ประกอบด้วย ชาวอาหรับ 92% เบอ์เบอร์ 5% และอื่น ๆ 3% (กรีก มอลตา อิตาลี อียิปต์ ปากีสถาน ตุรกี อินเดีย และตูนิเซีย) อัตราส่วนประชากรจำแนกตามอายุ : วัยเด็ก (0-14 ปี) 32.3% วัยรุ่นถึงวัยกลางคน (15-64 ปี) 63.2% วัยชรา (65 ปีขึ้นไป) 4.6% อายุขัยเฉลี่ยของประชากรโดยรวมประมาณ 73.2 ปี เพศชาย 75.2 ปี เพศหญิง 75.3 ปี อัตราการเกิด 9.8 คนต่อประชากร 1,000 คน อัตราการตาย 12.1 คนต่อประชากร 1,000 คน อัตราการเพิ่มของประชากร 1.76%

ศาสนา อิสลาม 96.6% (ส่วนใหญ่เป็นซุนนี) คริสต์ 2.7% พุทธ 0.3% ไม่ระบุ 0.2% และอื่น ๆ 0.2% (เช่น ฮินดู ยูดาห์ และความเชื่อท้องถิ่น)

ภาษา ภาษาอาหรับเป็นภาษาราชการ แต่ประชากรตามเมืองใหญ่สามารถสื่อสารภาษาต่างประเทศได้ เช่น อิตาลี และอังกฤษ นอกจากนี้ ยังมีภาษาของชาวเบอ์เบอร์ เช่น Nafusi, Ghadamis, Suknah, Awjilah และ Tamasheq

การศึกษา อัตราการรู้หนังสือ 91.4%

การก่อตั้งประเทศ ลิเบียอยู่ภายใต้การปกครองของต่างชาติมาอย่างต่อเนื่อง โดยอยู่ภายใต้อาณาจักรกรีก โรมัน ไบแซนไทน์ ออตโตมาน และตั้งแต่ปี 2454 ลิเบียอยู่ภายใต้การปกครองของอิตาลี จนกระทั่งสมัชชาสหประชาชาติ (UNGA) มีข้อมติเมื่อ 21 พ.ย.2492 ให้ลิเบียได้รับเอกราชจากอิตาลี ด้วยเหตุนี้ ซัยยิด อิดริส อัลมะฮ์ดี อัซซะนูซี เจ้าผู้ครองแคว้น Cyrenaica ซึ่งเป็นผู้นำการต่อต้านการปกครองของอิตาลีในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 จึงเป็นผู้นำการเจรจาจนนำไปสู่การประกาศเอกราชเมื่อ 24 ธ.ค.2494 และได้รับการสนับสนุนจากสหราชอาณาจักรให้สถาปนาพระองค์ขึ้นเป็นสมเด็จพระราชาธิบดีอิดริสที่ 1 กษัตริย์พระองค์แรกแห่งสหราชอาณาจักรลิเบีย ที่ประกอบด้วย แคว้น Cyrenaica แคว้น Tripolitania และแคว้น Fezzan โดยมีกรุงตริโปลีเป็นเมืองหลวง แต่ต่อมากลุ่มนายทหารที่นำโดย พ.อ.มูอัมมาร์ กัดดาฟี (มูอัมมาร์ ก็อซซาฟี) ทำการรัฐประหารยึดอำนาจจากสมเด็จพระราชาธิบดีอิดริส ขณะที่ทรงอยู่ระหว่างการเข้ารับการถวายการรักษาพระองค์ที่ตุรกี เมื่อ 1 ก.ย.2512 และเปลี่ยนแปลงประเทศเป็นสาธารณรัฐ จนกระทั่งปี 2553 เกิดกระแสการลุกฮือของมวลชนเพื่อเรียกร้องประชาธิปไตยในโลกอาหรับ (Arab Spring) ที่เริ่มต้นในตูนิเซีย และขยายเข้าสู่เมืองต่าง ๆ ในลิเบียเมื่อปี 2554 ขณะที่ พ.อ.กัสดาฟีใช้กำลังปราบปรามประชาชนอย่างรุนแรงจนสถานการณ์ยกระดับเป็นสงครามกลางเมือง และมี NATO เข้าแทรกแซงด้วยการสนับสนุนกลุ่มกบฏ จนสามารถโค่นล้มระบอบการปกครองของ พ.อ.กัสดาฟีได้สำเร็จ เมื่อ 23 ต.ค.2554 ซึ่งต่อมากฎกำหนดให้เป็นวันชาติของลิเบีย

วันชาติ 23 ต.ค. (วันปลดแอกจาก พ.อ.มูอัมมาร์ กัดดาฟี เมื่อปี 2554)

การเมือง ลิเบียประสบปัญหาแตกแยกทางการเมือง การแย่งชิงอำนาจทางการเมืองและผลประโยชน์ด้านน้ำมัน นับตั้งแต่การโค่นล้ม พ.อ.กัสดาฟี เมื่อปี 2554 โดยปัจจุบันลิเบีย ถูกแบ่งออกเป็น 2 ฝ่ายที่สำคัญ ได้แก่ 1) รัฐบาลเอกภาพแห่งชาติ (Government of National Unity-GNU) ซึ่งมีฐานที่มั่นในกรุงตริโปลี และพื้นที่ทางตะวันตกของประเทศ เป็นรัฐบาลที่สหประชาชาติ (UN) ให้การรับรอง อีกทั้งได้รับการสนับสนุนจากสภาประธานาธิบดี (Presidential Council-PC) และสภาสูง (High State Council-HSC) กับ 2) รัฐบาลเสถียรภาพแห่งชาติ (Government of National Stability-GNS) ซึ่งมีฐานที่มั่นในเมืองเบงกาซี รวมถึงภาคตะวันออกและพื้นที่ทางใต้ของลิเบีย สามารถควบคุมแหล่งน้ำมันที่สำคัญ และได้รับการสนับสนุนจากสภาผู้แทนราษฎร (House of Representatives-HoR) และกองทัพแห่งชาติลิเบีย (Libyan National Army-LNA) ของจอมพลเคาะลีฟะฮ์ ฮัฟตาร์ (Khalifa Haftar)

ทั้งสองฝ่ายพยายามผลักดันกระบวนการฟื้นฟูเสถียรภาพทางการเมือง ความมั่นคง และเศรษฐกิจของประเทศ โดยที่ HoR และ HSC ร่วมกันจัดตั้งคณะกรรมการ “6+6 Committee” และให้ทั้งสองฝ่ายส่งผู้แทนฝ่ายละ 6 คน เข้าร่วมพิจารณาจัดทำร่างระเบียบจัดการเลือกตั้งทั่วไปให้ได้ภายในปี 2566 หลังจากที่มีการเลือกตั้งถูกเลื่อนมาตั้งแต่ 24 ธ.ค.2564 อย่างไรก็ตาม ความร่วมมือดังกล่าวไม่คืบหน้า เนื่องจาก HoR อ้างว่ารัฐบาล GNS ไม่ได้รับเชิญให้เข้าร่วมการประชุมของคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ (UNSC) ในวาระการผลักดันจัดการเลือกตั้งทั่วไปของลิเบีย

ฝ่ายบริหาร : การเจรจา Libyan Political Dialogue Forum (LPDF) ซึ่งมี UN เป็นคนกลาง เมื่อ 5 ก.พ.2564 มีมติแต่งตั้งสภาประธานาธิบดี (Presidential Council-PC) ซึ่งมีสมาชิก 3 คน โดยมีนาย Mohammed al-Menfi เป็นประธาน พร้อมทั้งแต่งตั้งนาย Abdul Hamid Dbeibah ให้ดำรงตำแหน่งนรม.ตั้งแต่ 15 มี.ค.2564 เพื่อทำหน้าที่ชั่วคราวในการจัดตั้งรัฐบาลเอกภาพแห่งชาติลิเบีย แต่ลิเบียไม่สามารถจัดการเลือกตั้งได้ตามกำหนดใน ธ.ค.2564 และยังไม่มีการกำหนดวันเลือกตั้งใหม่ ส่งผลให้ลิเบียยังคงอยู่ในภาวะไร้เสถียรภาพทางการเมืองจากการมี 2 รัฐบาล และ นรม. 2 คน คือ นาย Abdul Hamid Mohammed Dbeibah นรม.ของรัฐบาล GNU กับนาย Osama Hammad นรม.ของรัฐบาล GNS ที่เข้าดำรงตำแหน่งตั้งแต่ 16 พ.ค.2566

ฝ่ายนิติบัญญัติ : เป็นแบบสภาเดี่ยว คือ House of Representatives (HoR) หรือ Majlis Al Nuwab มีสมาชิก 200 คน มาจากการเลือกตั้งโดยประชาชน ในจำนวนนี้สงวนไว้สำหรับสตรี 32 คน

ฝ่ายตุลาการ : ระบบตุลาการของลิเบียได้รับอิทธิพลมาจากสมุดปกเขียวของ พ.อ.กัสดาฟี จึงเผชิญกับความไม่แน่นอน เนื่องจากผู้พิพากษาถูกตั้งข้อสงสัยว่ามีส่วนร่วมกับระบอบการปกครองของ พ.อ.กัสดาฟี และยังไม่แน่ชัดว่าลิเบียจะใช้ระบบกฎหมายใดในอนาคต ทั้งนี้ ศาลแพ่งและศาลอาญามีอำนาจในการบังคับใช้กฎหมายในทางทฤษฎี ขณะที่ศาลศาสนาดูแลด้านสถานะส่วนบุคคลตามกฎหมายอิสลามและจารีตประเพณีของชนเผ่า ปัจจุบันกระบวนการยุติธรรมลิเบียหยุดชะงักตั้งแต่ปี 2554 และมีผู้พิพากษาหลายคนถูกลอบสังหาร

เศรษฐกิจ ลิเบียเป็นประเทศที่มีรายได้ปานกลาง ขณะที่อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจในปี 2569 มีแนวโน้มสูงขึ้น จากความสามารถในการผลิตน้ำมันที่เพิ่มขึ้น แต่มีการใช้จ่ายงบประมาณในระดับสูง อีกทั้งมีปัญหาขาดดุลบัญชีการคลังและบัญชีเดินสะพัดอยู่ในระดับสูงเช่นกัน ทั้งนี้ การเติบโตทางเศรษฐกิจลิเบียขึ้นอยู่กับเสถียรภาพทางการเมืองของประเทศ ซึ่งปัจจุบันยังมีความไม่แน่นอนสูง ส่วนอัตราเงินเฟ้อเมื่อปี 2568 ยังอยู่ในระดับที่ควบคุมได้ที่ 2.3% นอกจากนี้ สถาบันการเงินของประเทศและนโยบายทางการเงินมีเสถียรภาพขึ้น หลังจากธนาคารกลางลิเบียที่เคยแบ่งเป็นสองฝ่ายตั้งแต่ปี 2557 กลับมาควบรวมกันอีกครั้งเมื่อ 20 ส.ค.2566

สกุลเงิน ตัวอย่างสกุลเงิน : ดินาร์ลิเบีย (Libyan Dinar-LYD)

อัตราแลกเปลี่ยนต่อดอลลาร์สหรัฐ : 1 ดอลลาร์สหรัฐ : 6.31 ดินาร์ลิเบีย (ก.พ.2569)

อัตราแลกเปลี่ยนต่อบาท : 1 ดินาร์ลิเบีย : 4.95 บาท (ก.พ.2569)

ดัชนีเศรษฐกิจสำคัญ

ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) : 47,940 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจ : 15.6%

รายได้เฉลี่ยต่อหัวต่อปี : 6,569.4 ดอลลาร์สหรัฐ

แรงงาน : 2,800,000 คน

อัตราการว่างงาน : 18.5%

อัตราเงินเฟ้อ : 2.3%

ผลผลิตทางการเกษตร : ข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ มะกอก ผลอินทผลัม ต้นไม้จำพวกมะนาวและส้ม ผัก ถั่วลิสง ถั่วเหลือง และปศุสัตว์

ผลผลิตอุตสาหกรรม : น้ำมันปิโตรเลียม สารที่ได้จากน้ำมันปิโตรเคมี อะลูมิเนียม เหล็กและเหล็กกล้า อาหาร สิ่งทอ งานฝีมือ และปูนซีเมนต์

ดุลการค้าระหว่างประเทศ : 13,622 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

มูลค่าการส่งออก : 29,285 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

สินค้าส่งออก : น้ำมันดิบ น้ำมันกลั่น ทองคำ ผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม เศษเหล็ก

ประเทศส่งออกสำคัญ : อิตาลี เยอรมนี สเปน จีน และฝรั่งเศส

มูลค่าการนำเข้า : 15,663 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

สินค้านำเข้า : น้ำมันกลั่น ยาสูบ อุปกรณ์การกระจายเสียง รถยนต์ เครื่องประดับ และข้าวสาลี

ประเทศนำเข้าสำคัญ : ตุรกี กรีซ จีน สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ (UAE) และอิตาลี

การทหาร กองทัพลิเบียอยู่ในช่วงการเปลี่ยนผ่านหลังการโค่นล้ม พ.อ.กัตตาฟี เมื่อปี 2554 โดยกองทัพเดิม ถูกยุบเลิกและแบ่งออกเป็น 2 ฝ่าย ได้แก่ 1) ฝ่ายที่แยกตัวไปเข้าร่วมเป็นกองกำลังติดอาวุธของรัฐบาล Government of National Accord (GNA) ของอดีตนรม. Fayez al-Sarraj ซึ่งปัจจุบัน คือ รัฐบาล GNU ที่กรุงตริโปลี กับ 2) ฝ่าย Libyan National Army (LNA) ที่นำโดยจอมพล Haftar ซึ่งสนับสนุนรัฐบาล GNS ที่เมืองเบงกาซี ทั้งนี้ กองกำลังของทั้ง 2 ฝ่ายต่างก็ประกอบด้วย กองกำลังกึ่งทหาร ชนเผ่า และพลเรือนติดอาวุธ ที่มีการฝึกอบรมค่อนข้างต่ำ ปัจจุบันได้รับการสนับสนุนทางทหารจากต่างประเทศ ได้แก่ รัสเซีย และสหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ (UAE) ซึ่งสนับสนุน LNA ของรัฐบาล GNS ส่วนตุรกีสนับสนุนกองกำลังของรัฐบาล GNU

ยุทธโประกรณ์สำคัญของฝ่าย GNU

ทบ. ได้แก่ รถถังหลัก (MBT) รุ่น T-55 และ T-72 ยานรบทหารราบหุ้มเกราะ (IFV) รุ่น BMP-2 ยานลำเลียงพลหุ้มเกราะ (APC) ประเภทต่าง ๆ ยานอรรถประโยชน์หุ้มเกราะ (AUV) รุ่น Lenco Bearcat G3 รุ่น Nimr Ajban และรุ่น VPK Ural ยานหุ้มเกราะกู้ภัย (ARV) รุ่น Centurion 105 AVRE อาวุธนำวิถีต่อสู้รถถัง (MSL) รุ่น 9P157-2 Khrizantema-S ปืนใหญ่อัตตาจร (SP) รุ่น Palmaria และปืนใหญ่ลากจูง (TOWED) รุ่น D-30 ขีปนาวุธต่อสู้อากาศยานพื้นสู่อากาศ (SAM) รุ่น QW-18 (CH-SA-11) ปืนอัตตาจรต่อต้านอากาศยานรุ่น ZPU-2 และรุ่น ZU-32-2 และระเบิดนำวิถีด้วยเลเซอร์รุ่น MAM-C และรุ่น MAM-L

ทร. ได้แก่ เรือลาดตระเวนชายฝั่ง มากกว่า 3 ลำ เรือยกพลขึ้นบก 1 ลำ เรือส่งกำลังบำรุง และสนับสนุน 2 ลำ กองกำลังชายฝั่ง ได้แก่ เรือลาดตระเวน และเรือรบชายฝั่ง 10 ลำ

ทอ. ได้แก่ เครื่องบินโจมตีพื้นดิน (FGA) รุ่น MiG-23BN 2 เครื่อง เครื่องบินโจมตี (ATK) รุ่น J-21 Jastreb 1 เครื่อง เครื่องบินฝึกรบ (TRG) รุ่น G-2 Galeb รุ่น L-39ZO รุ่น SF-260 รวมมากกว่า 10 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์โจมตี (ATK) รุ่น Mi-24 Hind เฮลิคอปเตอร์ขนส่ง (TPT) รุ่น Mi-17 Hip และขีปนาวุธจากอากาศสู่อากาศ (AAM)

ยุทธโศปกรณ์สำคัญของฝ่าย LNA (หรือที่รู้จักในอีกชื่อว่า Libyan Arab Armed Forces-LAAF)

ทบ. ได้แก่ รถถังหลัก (MBT) รุ่น T-55 T-62 และ T-72 ยานหุ้มเกราะลาดตระเวน (RECCE) รุ่น BRDM-2 และ EE-9 Cascavel ยานรบทหารราบหุ้มเกราะ (IFV) รุ่น BMP-1 และ Ratel-20 ยานลำเลียงพลหุ้มเกราะ (APC) รุ่น M113 รุ่น Al-Mared รุ่น BTR-60PB รุ่น Mbombe-6 รุ่น Nimr Jais รุ่น Puma รุ่น Al-Wahsh รุ่น Caiman รุ่น Streit Spartan และรุ่น Streit Typhoon ยานอรรถประโยชน์หุ้มเกราะ (AUV) รุ่น Panthera T6 และ Panthera F9 อาวุธนำวิถีต่อสู้อากาศ (MSL) ปืนไร้แรงสะท้อนถอยหลังต่อสู้อากาศ (RCL) ปืนใหญ่อัตตาจร (SP) รุ่น 2S1 Gvodzika และปืนใหญ่ลากจูง (TOWED) รุ่น D-30 ปืนใหญ่ยิงระเบิด (MRL) รุ่น Type-63 และรุ่น BM-21 Grad และเครื่องยิงลูกระเบิด MOR รุ่น M106 ขีปนาวุธจากพื้นสู่อากาศ (SAM) และปืนอัตตาจรต่อต้านอากาศยาน

ทร. ได้แก่ เรือลาดตระเวนชายฝั่ง มากกว่า 7 ลำ เรือส่งกำลังบำรุงและสนับสนุน 1 ลำ

ทอ. ได้แก่ เครื่องบินขับไล่ (FTR) รุ่น MiG-23 Flogger 14 เครื่อง โจมตีพื้นดิน (FGA) 13 เครื่อง เครื่องบินฝึกรบ (TRG) 19 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์โจมตี (ATK) รุ่น Mi-24/35 Hind เฮลิคอปเตอร์ขนส่ง (TPT) รุ่น Mi-8/Mi-17 Hip และขีปนาวุธจากอากาศสู่อากาศ (AAM)

ปัญหาด้านความมั่นคง

1) ความไร้เสถียรภาพและการเปลี่ยนผ่านทางการเมืองที่ยังไม่มีแนวโน้มว่าจะคลี่คลาย ส่งผลให้ปัจจุบันลิเบียอยู่ในภาวะที่มี นรม. 2 คน และมี 2 รัฐบาล คือ รัฐบาล GNU (ลิเบียตะวันตก) กับรัฐบาล GNS (ลิเบียตะวันออก) โดยต่างก็มีกลุ่มอิทธิพลทางการเมืองหลายกลุ่มคอยดูแลฐานที่มั่นของแต่ละฝ่าย

2) การแทรกแซงจากต่างชาติ จากการที่มหาอำนาจและประเทศต่าง ๆ เข้าไปมีบทบาทสนับสนุนการสู้รบระหว่างรัฐบาลทั้งสอง และเข้าไปตั้งฐานทัพหลายแห่งในลิเบีย ซึ่งแม้จะช่วยรับประกันความมั่นคงในลิเบียได้ในระดับหนึ่ง แต่ก็อาจทำให้ลิเบียถูกฉกฉวยผลประโยชน์ด้านทรัพยากรธรรมชาติได้เช่นกัน

3) ภัยคุกคามจากการก่อการร้าย ทั้งกลุ่มก่อการร้ายในภูมิภาคและกลุ่มก่อการร้ายจากนอกภูมิภาคที่เข้าไปเคลื่อนไหวในพื้นที่ เพื่อใช้เป็นแหล่งพักพิงและฐานฝึกการก่อการร้าย โดยมีแนวโน้มว่าสถานการณ์จะทวีความรุนแรงขึ้น เนื่องจากการแข่งขันขยายอิทธิพลระหว่างกลุ่มอัลกออิดะฮ์ (AQ) กับกลุ่ม Islamic State (IS) นอกจากนี้ ลิเบียยังกลายเป็นพื้นที่นำเข้าและผลิตอาวุธขนาดเล็กเพื่อส่งออกไปยังพื้นที่ขัดแย้งใกล้เคียง เช่น มาลี ไนเจอร์ ซูดาน สาธารณรัฐแอฟริกากลาง และชาติ

4) ปัญหาผู้อพยพจากประเทศอื่นในแอฟริกาที่ใช้ลิเบียเป็นเส้นทางเพื่อข้ามทะเลเมดิเตอร์เรเนียนไปแสวงหาชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นในยุโรป โดยลิเบียยังคงเป็นทั้งประเทศต้นทาง ทางผ่าน และปลายทางที่สำคัญของขบวนการลักลอบนำคนเข้าเมือง ซึ่งนำไปสู่ปัญหาการค้ามนุษย์และการลักพาตัวเรียกค่าไถ่ที่ส่งผลกระทบในวงกว้าง ทั้งในระดับภูมิภาคและระหว่างประเทศ

สมาชิกองค์การระหว่างประเทศ ABEDA, AfDB, AFESD, AMF, AMU, AU, BDEAC, CAEU, COMESA, FAO, G-77, IAEA, IBRD, ICAO, ICC, ICRM, IDA, IDB, IFAD, IFC, IFRCs, ILO, IMF, IMO, IMSO, Interpol, IOC, IOM, IPU, ISO, ITSO, ITU, LAS, MIGA, NAM, OAPEC, OIC, OPCW, OPEC, PCA, UN, UNCTAD, UNESCO, UNIDO, UNWTO, UPU, WCO, WFTU, WHO, WIPO และ WMO นอกจากนี้ ยังเป็นผู้สังเกตการณ์ของ WTO

วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ลิเบียส่งเสริมด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดยเฉพาะการให้ความสำคัญด้านการศึกษาในสาขาที่เกี่ยวข้องกับวิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ วิศวกรรมคอมพิวเตอร์ นอกจากนี้ ยังมีโครงการพัฒนาไฟฟ้าพลังงานนิวเคลียร์ โดยมีเตาปฏิกรณ์วิจัยนิวเคลียร์ขนาด 10 เมกะวัตต์ที่เมืองตัจญ์รอฮ์

การขนส่งและโทรคมนาคม มีท่าอากาศยานพาณิชย์ 8 แห่ง โดยมีท่าอากาศยานนานาชาติที่สำคัญ คือ ท่าอากาศยานนานาชาติตรีโปลี เส้นทางคมนาคมขนส่งทางบก มีถนนระยะทาง 100,024 กม. ท่อส่งผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียมระยะทาง 11,630 กม. นอกจากนี้ ยังมีท่าเรือ 17 แห่ง ที่สำคัญ ได้แก่ ท่าเรือ Az Zawiyah ท่าเรือ Marsa al Burayqah ท่าเรือ Ra's Lanuf และท่าเรือ Tripoli อีกทั้งมีท่อส่งน้ำมันที่ Az Zawiyah และ Ra's Lanuf ท่อส่งก๊าซธรรมชาติเหลวที่ Marsa el Brega ด้านการโทรคมนาคม มีโทรศัพท์พื้นฐานให้บริการประมาณ 1.58 ล้านเลขหมาย โทรศัพท์เคลื่อนที่ 12.40 ล้านเลขหมาย รหัสโทรศัพท์ทางไกลระหว่างประเทศ +218 จำนวนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตคิดเป็น 88.4% ของประชากรทั้งหมด รหัสโดเมนอินเทอร์เน็ต .ly

การเดินทาง สายการบินทั้งของไทยและลิเบียไม่มีเที่ยวบินตรงระหว่างกรุงเทพฯ กับกรุงตรีโปลี ผู้ที่ประสงค์จะเดินทางไปลิเบียสามารถต่อเครื่องบินในยุโรปและตะวันออกกลาง เช่น ฝรั่งเศส ตุรกี สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ เวลาที่ลิเบียช้ากว่าไทย 5 ชม. คนไทยที่เดินทางไปลิเบียต้องขอรับการตรวจลงตราหนังสือเดินทางที่ สอท.ลิเบียประจำประเทศไทย

ความสัมพันธ์ไทย-ลิเบีย

ไทยและลิเบียสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างกันเมื่อ 16 มี.ค.2520 และไทยเปิด สอท. ณ กรุงตรีโปลี เมื่อ 5 มี.ค.2552 โดยมีเขตอาณาครอบคลุมไนเจอร์ ชาด และตูนิเซีย แต่ต่อมาเมื่อปี 2557 ไทยปิด สอท. ณ กรุงตรีโปลีเป็นการชั่วคราว เนื่องจากสถานการณ์รุนแรงในลิเบีย และมอบหมายให้ สอท. ณ กรุงโรม อิตาลี รับผิดชอบเขตอาณาลิเบีย ขณะที่ฝ่ายลิเบียมอบหมายให้ สอท.ลิเบีย ณ กรุงมะนิลา ฟิลิปปินส์ มีเขตอาณาครอบคลุมประเทศไทยในช่วงแรก แต่ปัจจุบันมี สอท.ลิเบียประจำประเทศไทย โดยมีที่ทำการตั้งอยู่ที่ SV City Tower ถนนพระราม 3 ที่ผ่านมา ลิเบียให้การสนับสนุนมูลนิธิช่วยเหลือเด็กกำพร้าของมูลนิธิสตรีไทยมุสลิมแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ และสนับสนุนการก่อสร้างอาคารลิเบียเป็นที่ทำการของมูลนิธิดังกล่าว รวมทั้งใช้เป็นอาคารเรียนสำหรับเยาวชนไทยมุสลิม

ด้านเศรษฐกิจ การค้าไทย-ลิเบียเมื่อปี 2567 มีมูลค่า 28,124.78 ล้านบาท โดยไทยส่งออกมูลค่า 8,828.24 ล้านบาท และนำเข้ามูลค่า 19,296.54 ล้านบาท ไทยเป็นฝ่ายเสียเปรียบดุลการค้า 10,468.30 ล้านบาท ส่วนมูลค่าการค้าไทย-ลิเบียห้วง ม.ค.-ต.ค.2568 อยู่ที่ 24,800.95 ล้านบาท โดยไทยส่งออก 9,277.53 ล้านบาท และนำเข้า 15,523.42 ล้านบาท ไทยเป็นฝ่ายเสียเปรียบดุลการค้า 6,245.89 ล้านบาท

สินค้าส่งออกสำคัญของไทย ได้แก่ อาหารทะเลกระป๋องและแปรรูป รถยนต์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ ผลิตภัณฑ์ยาง ตู้เย็น ตู้แช่แข็งและส่วนประกอบ ข้าว เครื่องดื่ม รongเท้าและชิ้นส่วน ผลิตภัณฑ์มันสำปะหลัง เครื่องสำอาง สบู่ และผลิตภัณฑ์รักษาผิว และผลิตภัณฑ์เซรามิก สินค้านำเข้าสำคัญจากลิเบีย ได้แก่ น้ำมันดิบ สินแร่โลหะอื่น ๆ เศษโลหะและผลิตภัณฑ์ เหล็ก เหล็กกล้าและผลิตภัณฑ์ กระจก แก้ว และผลิตภัณฑ์ เครื่องจักรกล และส่วนประกอบ เครื่องใช้เบ็ดเตล็ด สิ่งพิมพ์

Abdul Hamid Mohammed Dbeibah

- ตำแหน่ง**
- นรม.รัฐบาลเอกภาพแห่งชาติลิเบีย (Government of National Unity-GNU) ตั้งแต่ 15 มี.ค.2564 โดยเข้าดำรงตำแหน่งชั่วคราวเพื่อเตรียมจัดการเลือกตั้งทั่วไป
- เกิด**
- 13 ก.พ.2502 (อายุ 67 ปี/ปี 2569) ที่เมือง Misrata ทางตะวันตกของลิเบีย
- สถานภาพทางครอบครัว**
- สมรสกับนาง Amina el-Shawush และมีบุตร 5 คน
- ประวัติการทำงาน**
- ประธานบริษัท Libyan Investment and Development ซึ่งเป็นบริษัทก่อสร้างรายใหญ่ของลิเบีย
 - ผู้จัดการสโมสรฟุตบอล Al-Ittihad ในกรุงตริโปลี
 - ประธานบริหารบริษัท Libyan Investment and Development Company (LIDCO) ซึ่งรับผิดชอบโครงการด้านกิจการสาธารณะของรัฐบาลลิเบียในช่วงที่ พ.อ.มูอัมมาร์ กัดดาฟี ปกครองประเทศ
- ประวัติทางการเมือง**
- ปี 2563
- ก่อตั้งพรรคการเมือง Libya al-Mustakbal หรือ Libya Future
- 15 มี.ค.2564-ปัจจุบัน
- นรม.รัฐบาลเอกภาพแห่งชาติลิเบีย ซึ่งเป็นรัฐบาลที่สหประชาชาติให้การรับรอง
- ข้อมูลอื่น ๆ ที่น่าสนใจ**
- นาย Dbeibah เคยระบุเมื่อปี 2564 ว่า สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทด้านวิศวกรรมโยธา จาก University of Toronto แคนาดา เมื่อปี 2535 แต่ต่อมามหาวิทยาลัยดังกล่าวปฏิเสธว่า นาย Dbeibah ไม่เคยเป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัย และไม่ได้รับปริญญาบัตรจากมหาวิทยาลัยตามที่ถูกลกล่าวอ้าง

Osama Saad Hammad Saleh

- ตำแหน่ง** นรม.และ รมว.กระทรวงการคลัง ของรัฐบาลเสถียรภาพแห่งชาติลิเบีย (Government of National Stability-GNS)
- เกิด** ปี 2522 (อายุ 47 ปี/ปี 2569) ที่เมือง Ajdabiya ทางตะวันออกเฉียงเหนือของลิเบีย
- ประวัติการทำงาน**
- ปี 2556 - ผอ.คณะกรรมการพลังงานปรมาณู
- ไม่ระบุปี - ผอ.สำนักงานความร่วมมือระหว่างประเทศของรัฐบาลลิเบีย
- ประวัติทางการเมือง**
- ม.ค.2559-ต.ค.2561 - รมว.กระทรวงการคลังในรัฐบาล Government of National Accord (GNA) ของอดีต นรม. Fayez al-Sarraj
- มี.ค.2565-ปัจจุบัน - รมว.กระทรวงการวางแผนและการคลังในรัฐบาล GNS
- 18 พ.ค.2566-ปัจจุบัน - ได้รับการแต่งตั้งจาก House of Representatives (HoR) ให้ดำรงตำแหน่ง นรม. ของรัฐบาล GNS แทนอดีต นรม. Fathi Bashagha โดยให้ควบตำแหน่ง รมว. กระทรวงการวางแผนและการคลังต่อไป

คณะรัฐมนตรี (รัฐบาลเอกภาพแห่งชาติลิเบียหรือ GNU ที่นานาชาติรับรอง)

ประธานสภาประธานาธิบดี (เทียบเท่าประธานาธิบดี)	Mohamed Yunus Al-Menfi
รองประธานสภาประธานาธิบดี (เทียบเท่ารองประธานาธิบดี)	Abdullah Hussein Al-Lafi
รองประธานสภาประธานาธิบดี (เทียบเท่ารองประธานาธิบดี)	Moussa Al-Koni
นรม. และ รมว.กท.	Abdul Hamid Dbeibah
รอง นรม.	Hussein Atiya Abdul Hafeez Al-Qatrani
รอง นรม.	Ramadan Ahmed Boujenah
รมว.กระทรวงการคลัง	Khaled Al-Mabrouk Abdullah
รมว.กระทรวงยุติธรรม	Halima Ibrahim Abdel Rahman
รมว.กระทรวงสาธารณสุข (รักษาการ)	Ramadan Abu Jannah
รมว.กระทรวงมหาดไทย	Imad Tarabulsi
รมว.กระทรวงศึกษาธิการ	Musa Muhammad Al-Maqrif
รมว.กระทรวงการอุดมศึกษาและการวิจัยวิทยาศาสตร์	Omran Mohammed Al-Qayib
รมว.กระทรวงเทคนิคและอาชีวศึกษา	Yakhlef Al-Sifaw
รมว.กระทรวงการต่างประเทศ (รักษาการ)	Taher Al-Baour
รมว.กระทรวงการวางแผน	Mohamed Al-Zidani
รมว.กระทรวงกิจการสังคม	Wafaa Abu Bakr Muhammad Al-Kilani
รมว.กระทรวงเศรษฐกิจและการค้า	Mohamed Al-Hweij
รมว.กระทรวงอุตสาหกรรมและเหมืองแร่	Ahmed Abu Hisa
รมว.กระทรวงราชการ	Ali Al-Abed Al-Reda Abu Azoum
รมว.กระทรวงรัฐบาลท้องถิ่น	Badr Al-Din Al-Sadiq Al-Toumi
รมว.กระทรวงเยาวชน	Fathallah Abd Al-Latif Al-Zani
รมว.กระทรวงน้ำมันและก๊าซธรรมชาติ	Khalifa Abd-al-Sadiq
รมว.กระทรวงแรงงาน	Ali Al-Abed Al-Reda Abu Azoum
รมว.กระทรวงเกษตรและปศุสัตว์	Hussein Atiya Abdul Hafeez Al-Qatrani
รมว.กระทรวงวัฒนธรรมและการพัฒนาความรู้	Mabrouka Tougi
รมว.กระทรวงทรัพยากรทางทะเล	Adel Mohamed Sultan
รมว.กระทรวงกีฬา	Abdul Shafi Al-Juwaifi
รมว.กระทรวงการท่องเที่ยว	Nasr al-Din al-Fazzani
รมว.กระทรวงสิ่งแวดล้อม	Ibrahim Al-Arabi Mounir
รมว.กระทรวงที่อยู่อาศัยและการก่อสร้าง	Abu Baker Al-Ghawi
รมว.กระทรวงคมนาคม	Muhammad Salem Al-Shahoubi

(ก.พ.2569)